

Za našo deco.

Guliver.

(Dalje.)

Kraljica je bila z mojim delom zelo zadovoljna. Darovala mi je šop lasi, ki so ji izpadli pri česanju. Iz njih sem spletel lepo mošnjo za denar. Tako sem napravil zame tudi dva stola in sem spletel iz teh las sedež za nju. Kralj je moje delo silno občudoval. En stol si je pridržal in ga je postavil na svojo pisalno mizo. Rad ga je kazal svojim dvorjanom in je pri tem vselej hvalil mojo umetnost.

III.

Pretekli sta dve leti, odkar sem se nahajal v tej čudoviti deželi. Pričelo je tretje leto. Nekega dne mi je naznanila Glumadkliča, da bom spremljal kralja in kraljico na potovanju k morju. Kakor vedno v takih prilikah, so me spravili v mojo škatlo, ki jo je držal v roki sluga na konju. Po-

stelj mi je visela na usnjatem remenju, da bi trenjenja toliko ne čutil. Potoval sem torej še precej ugodno.

Naposled smo dospeli v gradič blizu morske obale. Jaz in Glumadkliča, oba sva se bila na potovanju prehladila. Ona je morala leči v posteljo. Oh, kako sem si želel, da bi spet videl morje, čeprav mi je bilo prineslo to težko nesrečo. Delal sem se bolnega v večji meri, kakor sem bil v istini, samo da bi me nesli tja na obalo. Nikoli ne bom pozabil, kako se je Glumadkliča protivila, da me odnesejo brez nje. Reva! Tako žalostna in objokana je bila, kakor da bi bila slutila, da sva se tega dne zadnjič videla.

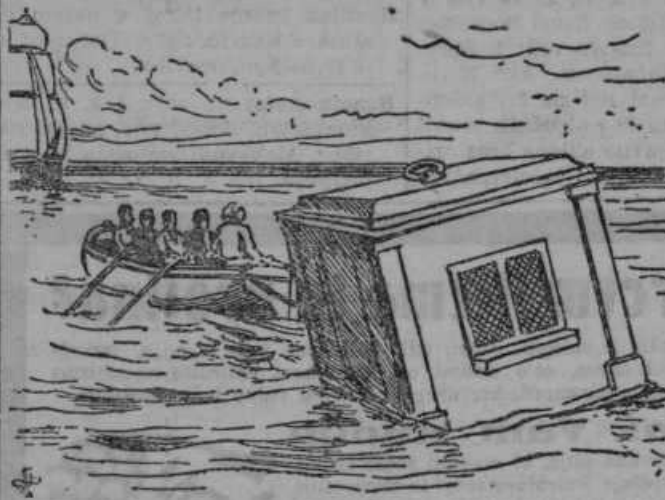
V škatli me je odnesel neki sluga: Ko sva dospela na obalo, sem mu rekel, naj me spusti. Postavil je škatlo na velik kamen. Jaz sem takoj odprl okno in sem željno gledal na neskončno površino morja.

Ker sem še trpel od prehlada in groznice, sem se hitro utrudil. Sluga je zaprl okno, jaz sem pa legel. Mislil si je, da se mi ne more nič pripetiti, zato se je oddaljil med skalovje in je iskal ptičja jajca. Jaz sem začel dremati in sem kmalu trdno zaspal.

Ne vem, koliko časa sem tako spal, kar me prebudi potres. Nato sem čutil, da se moja škatla dviga naglo kvišku. Skočil sem na noge in pogledal skozi okno. V moje presenečenje sem videl, da se nisem motil. Daleč pod mano je bilo morje, okoli mene pa so bili sami oblaki. Nad sabo sem čul enakomerno perhutanje ptičjih kril. Sedaj sem razumel svoj nevarni položaj. Velikanski orel je bil moja škatlo zgrabil za držaj nad stropom in me je nosil v višine. Odnese me bo v svoje gnezdo, razbil s svojim ogromnim kljunom škatlo in me bo požrl. Čez nekaj tre-

nutkov sem čutil, da se škatla močneje giblje in da je tudi perhutanje kril močneje. Drugi orli so napadli mojega orla in so mu hoteli iztrgati plen. V tej borbi je izpustil škatlo in padal sem kakor strela nekam doli v brezno. Zaprl sem oči in sem pričakoval svoj žalostni konec. Čez par sekund sem začutil strašen stresljaj in močen pljusk po vodi. Škatla je padla v morje. Najprej je potonila, potem pa je zopet izskočila na površje. Na srečo je bila dobro zgrajena, okna in vrata so dobro zapirala — in voda ni mogla udreti. Kljub temu je bil moj položaj nevaren. Če bi bil vsaj mogel škatlo zapustiti in se povzpeti na njeno površje!

Tako sem plul kake štiri ure, prevzet od temnih misli. Proti večeru sem čul, da nekaj tolče po škatli, in nato, da jo nekaj vlačijo. Nada na re-

šitev se mi je povrnila. Hitro sem odprl malo luknjico na stropu, porinil sem skozi njo palico s privezano belo ruto ter sem začel kričati, kolikor bolj sem mogel. Kot odgovor sem čul človeške glasove. Kar nato je nekdo hodil gori, se je nagnil nad odprtino in je klical angleški: »Če je kdo notri, naj govori!« Odgovoril sem mu, da sem Anglež, katerega preganja zla usoda kakor nobeno drugo zemeljsko bitje, in sem ga zaprosil s solzami v očeh, naj me reši iz te strašne ječe. Neznanec mi je odgovoril, naj se ne bojim, da je škatla privezana na ladjo in da čakajo samo še tesarja, ki bo urezal v strop večjo odprtino zame. Odgovoril sem, da bi bilo bolj enostavno, če kdo prime za škatlin ročaj, dvigne škatlo in jo postavi na kapetanovo mizo. Začul sem nato glasen in dolgotrajen smeh. Gotovo so mislili, da je v škatli kak norec zaprt. Imeli so prav, ker si nisem mogel misliti, da sem pri ljudeh svoje velikosti. Kmalu je došel ladjin tesar in čez par minut je že imel izrezano tako veliko odprtino, da sem se mogel povzpeti po spuščeni lestvici na vrh škatle. Skoro nezavestnega so me odnesli na ladjo.

Nisem mogel govoriti. Ves zmešan sem bil, ko sem gledal te ljudi. Dozdevali so se mi kakor prtilikavci, ker sem bil navajen, da vidim le velikane in ogromne predmete. Kapetan je bil pameten in uvideven človek. Videč, da od utrujenosti ne morem več stati na nogah, me je odvedel v svojo kabino in spravil v posteljo.

Prebudil sem se okoli 8. ure zvečer. Bil sem sedaj čvrstejši in tudi duševno bolj zbran. Kapetan mi je postregel z večerjo in me je prosil, naj mu polagoma povem, kako sem prišel v tako ogromno škatlo. Vestno sem mu opisal vse svoje življenje od odhoda iz Angleške dalje pa do današnjega dne.

(Konec prihodnjič.)

Pleša — ploskev za reklama.

Amerikanski list poroča o novi zamisli glede reklame. Po gledališčih se pojavljajo pred začetkom predstave plešasti možje na odru. Na vsaki pleši st blesti po ena črka in več plešastih glav ena poleg druge tvori ime tvrdke ali pa kakega posebnega predmeta, ki bi naj vzbudil zanimanje med občinstvom. Reklama na plešah je prvič buknila na dan v Evropi v mestu Amsterdam na Nizozemskem. V tem mestu je bilo videti po restavracijah gospoda, na kojega veliki pleši je bilo čitati ime maže za čevlje. Ko ga je nekdo vprašal, če ni te vrste raznašanje reklame za njega poniževalno, je odgovoril: »Tisoči rabijo celo vsebino glave, da se preživijo, jaz pa en del površine.«

Pozabili so na usmrtnice.

V državni ječi v Raleighu v Zedinjenih državah se je zgodil nenavaden slučaj. Našli so namreč kaznjenca, ki bi bil moral glasom obsodbe umreti na električnem stolu že skoraj pred osmimi meseci, ki pa še zdaj vedno živi. Enostavno, pozabili so nanj. »Srečni« obsojenec 19 letni W. Rector, ki bi imel biti usmrčen 2. oktobra lanskega leta, a so se zapiski nekje zamešali, da so ga tako prezrli. Življenje, ki ga je pozabljeni obsojenec med tem časom živel, ni zavidanja vredno. Stalno je namreč pričakoval, da bodo prišli ponj, in ta napetost živcev, ki je trajala osem mesecev, je imela tak vpliv nanj, da je skoraj prišel ob pamet.

Stara stenografija.

Doslej so mislili, da je bil Rimljan Tiron prvi izumitelj stenografije, sedaj pa vedo, da so poznali neki način stenografije že v predrimski dobi, in sicer je bila za vsako besedo določena kratka, tako da je moral dober stenograf poznati 5000 do 10.000 takih kratice.